

**Agustí
Ensesa
Bonet**
Escola de
Tastavins
del Gironès

El vi Marfil

Escumós dolç 2008

Curiós vi escumós elaborat pel mètode tradicional amb la garantia d'origen del Consell Regulador de la Denominació d'Origen Alella. És a l'estil dels que s'elaboren a la regió italiana de Piemonte anomenats Moscato d'Asti. Es tracta d'un vi escumós de qualitat, amb la particularitat que és un producte català i de molta més qualitat que els que s'elaboren a Itàlia. Atractiva aroma primària que re-

corda el raïm amb què ha estat elaborat. Color groc pàl·lid, amb una bombolla petita i no agressiva. En boca és sedós, abocat i encisador. Ideal com a vi de postres, servit molt fred a menys de cinc graus de temperatura. M'atreveixo a recomanar un maridatge discutible: amb una dotzena de garotes com les que serveixen al restaurant Simón de Sant Antoni de Calonge.

El celler elaborador: Alella Vinícola, situat al

centre de la població d'Alella, és un destacat celler on també s'elaboren vins negres amb les marques Ivori i Vallmora. Participen regularment al concurs Girovi, amb molt bones puntuacions. Mereix una visita. Per a més informació: www.alellavinicola.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

Correspondència de Nadal

Aquests dies es recupera el costum de felicitar postalment

**Xavier
Romero**

Si hi ha unes dates assenyalades durant les quals es revifa el trànsit postal, aquestes són les que abasten les diades nadalenes. Torna la tradició, aquell vell costum de felicitar els propers mitjançant missives que fan arribar alhora les nades, i tot i que els moderns sistemes de comunicació i la telemàtica s'estan imposant a tots els nivells, encara hi ha molta gent que fa arribar els seus bons desitjos mitjançant els carters, com tota la vida s'ha fet.

En el món del col·leccionisme, parlar del correu és reconèixer una eina gairebé imprescindible quan s'entra en l'apartat de l'intercanvi i de les relacions amb coneguts o corresponents allunyats del nostre entorn quotidià. Aquest servei de missatgeria pública i universal continua amb plena vigència tota vegada que el transport d'objectes i de presents físics o tangibles de moment no es pot realitzar per les ones. Per altra banda, la correspondència personal, i si ve escrita a mà encara més, sempre ens podrà deparar una alegria, un sentiment de proximitat amb el comunicant, que a través de l'e-mail no s'aconsegueix suplir ara per ara.

Targetes, nades, targetons bé comprats o bé confeccionats pels propis interessats, fotografies personals, exemplars adquirits especialment per col·laborar amb entitats benèfiques com ara la UNICEF; tot això i més torna a circular durant aquests dies anteriors al Nadal per fer les delícies de tanta gent. Els col·leccionistes, com no, hi estaran alerta, i tindran una nova ocasió per anar arreplegant i guardant tot aquest ventall de felicitacions abans que no siguin llançades a la paperera un cop transcorreguts aquests dies.

En anteriors ocasions hem comentat les modalitats de felicitacions nadalenes històriques, que no sempre han estat presentades amb simbologia religiosa i cristiana, sinó que també han servit per recordar fets costumistes, folklòrics, romàntics, representatius dels diferents indrets o països, i fins i tot en clau d'humor.

Les nacions del nord d'Europa, les escandinaves, d'antic han vingut primant uns signes

més relacionats amb els paisatges nevats, amb les llars i els animalots tant domèstics com salvatges; i per descomptat amb la figura del Pare Noèl, els rens i els trineus en un lloc ben destacat. Situant-nos en regions més del sud i mediterrànies, aquesta simbologia ha estat de manera predominant derivada al terreny religiós i a la reproducció de tota mena d'obres d'art al·lusives. Tanmateix i contagiats de les influències externes i també a causa dels ressons publicitaris i consumistes, a casa nostra de mica en mica s'ha anat invertint la tendència i es pot constatar com pràcticament no s'aprecien diferències a l'hora d'il·lustrar i de glossar l'efemèride del naixement de Jesús.

Un breu repàs a la trajectòria de com s'ha vingut felicitant el Nadal durant el darrer segle, ens n'assabenta així mateix dels costums, de les sensibilitats, i de la manera de fer les coses i de felicitar-se'n al llarg dels anys.

Gironins del segle XIX

Lluís Oms Miralbell

Tot li cridava l'atenció. Els homes guarnits amb l'uniforme escrupolosament formats al moll, les provisions apilonades esperant ser carregades a la bodega d'aquell vaixell altiu i orgullós, com si ell mateix portés els màxims galons de l'armada. Després de passar-se tota la seva infantesa veient salpar naus com aquella, ara havia arribat el seu torn.

Lluís Oms Miralbell va néixer el juliol de 1842 a Blanes, en el si d'una important nissaga de la medicina catalana. Per exemple, el seu pare, Lluís Oms Garrigolas, va ser metge de l'hospital de la mateixa localitat selvatana.

Oms Miralbell va seguir els passos del seu progenitor i el 1863, quan tenia vint-i-un anys, va obtenir el títol de batxiller en medicina i cirurgia. L'any següent va ingressar al cos de la sanitat militar, convertint-se en el primer membre de la família a formar part de l'exèrcit. Al cap de poc va ser destinat a Cuba, que aleshores encara colònia espanyola, amb el grau de Segon Ajudant de Metge del primer batalló dels Voluntaris Catalans.

METGE MAJOR D'ULTRAMAR

A partir d'aquell moment, va anar ascendint en l'escalafó. El 1873 fou nomenat Metge Primer i, dos anys més tard, ja era Metge Major d'Ultramar. Aleshores va tornar a la metròpoli per exercir de subinspector metge, tasca que va portar a terme al llarg de nou anys, fins que el 1884 els seus superiors el van destinar a les Filipines.

El 1891 va abandonar la colònia per retornar a la Península Ibèrica, on va dirigir l'hospital de València i, posteriorment, va traslladar-se a treballar al de Màlaga.

Abans que esclatés la guerra de la independència de 1898, Lluís Oms Miralbell encara va tenir temps de tornar a exercir a Cuba. Tot seguit fou enviat a Mallorca per ocupar el càrrec de cap de Sanitat de les Illes Balears.

Ja en els primers compassos de la nova centúria, aquest metge nascut a Blanes va ocupar la direcció de l'hospital de Barcelona fins que el 1907 se'l nomenà inspector metge de primera classe.

Lluís Oms Miralbell va morir a Barcelona. Tot i que el *Diccionari dels Catalans a Amèrica* afirma que la defunció es va produir el 1915, segons investigacions realitzades per l'historiador de la Medicina Pere Vallribera, tot apunta que en realitat el decés va ser el 1909.

**Xavier
Carmaniu
Mainadé**
Historiador
i periodista